

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-מקום שנהגו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
נימא תלתא תנאי הון		^
לא, תרי תנאי הון, ותנא קמא דרבי שמעון היינו רבי יוסי, ותנא קמא דרבי יוסי היינו רבי שמעון, ומאי אף - אקמייתא.		!
בן בוהין נתן פיה לירק, ובא אביו ומצאן לעניים שהיו טעונין ירק ועומדין על פתח הגינה. אמר להם: בני, השליכו מעליכם ואני נותן לכם כפליים במעושר, לא מפני שעיני צרה, אלא מפני שאמרו חכמים אין נותנין פיה לירק.	תנו רבנן:	O
למה ליה למימרא להו לא מפני שעיני צרה?		?
כי היכי דלא לימרו דחויי קא מדחי לן.		!
בראשונה היו מניחין עורות קדשים בלשכת בית הפרוה, לערב היו מחלקין אותן לאנשי בית אב, והיו בעלי זרועות נוטלין אותן בזרוע. התקינו שיהיו מחלקין אותן מערב שבת לערב שבת, דאתיין כולהו משמרות ושקלן בהדדי. ועדיין היו גדולי כהונה נוטלין אותן בזרוע. עמדו בעלים והקדישום לשמים. אמרו: לא היו ימים מועטים עד שחיפו את ההיכל כולו בטבלאות של זהב שהן אמה על אמה כעובי דינר זהב. ולרגל היו מקפלין אותן ומניחין אותן על גב מעלה בהר הבית, כדי שיהו עולי רגלים רואין שמלאכתם נאה ואיזן בה קורות של שקמה היו ביריחו, והיו בעלי זרועות נוטלין אותן בזרוע. עמדו בעלים והקדישום לשמים. עליהם ועל כיוצא בהם אמר אבא שאול בן בטנית משום אבא יוסף בן חנין: אוי לי מבית בייתוס אוי לי מאלתן, אוי לי מבית חנין אוי לי מלחישתן, אוי לי מבית קתרוס אוי לי מקולמוסן, אוי לי מבית ישמעאל בן פיאכי אוי לי מאגרופן. שהם כהנים גדולים, ובניהן גיזברין, וחתיהם אמרכליו, ועבדיהן חובטין אם העם	תנא, אבא שאול	■
ארבע צווחות צווחה עורה ראשונה:	תנו רבנן:	■
צאו מכאן בני עלי שטימאו היכל ה'.		■
ועוד צווחה: צא מיכן יששכר איש כפר ברקאי שמכבד את עצמו ומחלל קדשי שמים, דהוה כריך ידיה בשיראי ועביד עבודה.		■
ועוד צווחה העורה: שאו שערים ראשיכם ויכנסו ישמעאל בן פיאכי תלמידו של פנחס, וישמש בכהונה גדולה.		■
ועוד צווחה העורה: שאו שערים ראשיכם ויכנסו יוחנן בן נרבאי תלמידו של פנחס, וישמש בשמש ומקדש שמים. אמרו עליו על יוחנן בן נרבאי שהיה אוכל שלש מאות עגלים, ושותה שלש מאות גרבי יין, ואוכל מאי סלקא ביה ביששכר איש כפר ברקאי?		^
מלכא ומלכתא הוו יתבי, מלכא אמר: גדיא יאי, ומלכתא אמרה: אימרא יאי. אמרו: מאן מוכח - כהן גדול, דקא מסיק קרבנות כל יומא. אתא איהו אחוי בידיה: אי גדיא יאי - יסק לתמידא אמר מלכא: הואיל ולא הוי ליה אימתא דמלכותא - ניפסקו לימיניה. יהב שוחד ופסקיה לשמאליה. שמע מלכא ופסקיה לימיניה.	אמרי:	!
ברוך רחמנא דאשקליה ליששכר איש כפר ברקאי למיטרפסיה מיניה בהאי עלמא.	רב יוסף:	■
יששכר איש כפר ברקאי לא תנא מתניתין.	רב אשי:	■
כבשים קודמים לעזים בכל מקום, יכול מפני שמובחרין במינן - תלמוד לומר (ויקרא ד) אם כבש יביא קרבנו - מלמד ששניהן שקולין כאחד.	דתנן, רבי שמעון:	■
אפילו מקרא נמי לא קרא, דכתיב (ויקרא ג) אם כבש אם עז אי בעי - כבש לייתה, אי בעי - עז לייתה.	רבינא:	■
הדרן עלך מקום שנהגו וסליקא לה פסח ראשון		O

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-
central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O
מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
תמיד נשחט בשמונה ומחצה, וקרב בתשעה ומחצה.												■	נה. מ	
בערבי פסחים נשחט בשבע ומחצה, וקרב בשמונה ומחצה, בין בחול בין בשבת.												■	נה.	
חל ערב פסח להיות בערב שבת - נשחט בשש ומחצה, וקרב בשבע ומחצה, והפסח אחריו.												■	נה.	
מנא הני מילי?												^	נה.	
דאמר קרא (במדבר כח) את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים, חלקו לבין שני ערבים, שתי שעות ומחצה לכאן שתי שעות ומחצה לכאן, ושעה אחת לעשייתו.	רבי יהושע בן לוי:											!	◇	נה.
בערבי פסחים נשחט בשבע ומחצה, וקרב בשמונה ומחצה, בין בחול בין בשבת.	מתבי רבא:											■	◇	נה.
ואי סלקא דעתך בשמונה ומחצה דאורייתא - היכי מקדמינן ליה?												■	נה.	
מצותו דתמיד משינו צללי ערב. מאי טעמא - דאמר קרא בין הערבים - מעידנא דמתחיל שמשא למערב. הלכך, בשאר ימות השנה דאיכא נדרים ונדבות, דרחמנא אמר (ויקרא ו) עליה חלבי השלמים ואמר מר: עליה השלם כל הקרבנות כולם - מאחרין ליה תרתי שעי, ועבדינן ליה בשמונה ומחצה. בערבי פסחים, דאיכא פסח אחריו - קדמינן ליה שעה אחת, ועבדינן ליה בשבע ומחצה. חל ערב פסח להיות ערב שבת, דאיכא נמי צלייתו דלא דחי שבת - מוקמינן ליה אינייה בשש ומחצה.	אלא אמר רבא:											!	◇	נה.
כסידורו בחול כך סידורו בשבת, דברי רבי ישמעאל.	תנו רבנן: [רבי ישמעאל]											■	◇	נה.
כסידורו בערב פסח.	רבי עקיבא:											■	◇	נה.
מאי קאמר?												^	נה.	
הכי קאמר:	אביי:											!	◇	נה.
כסידורו בחול בערב הפסח, כך סידורו בשבת בערב הפסח, דברי רבי ישמעאל	[רבי ישמעאל]											■	◇	נה.
כסידורו בערב הפסח שחל להיות בערב שבת, כך סידורו בשבת.	רבי עקיבא:											■	◇	נה.
ומתניתין דקתני בין בחול בין בשבת - רבי ישמעאל היא.												!	◇	נה.
במאי קא מיפלגי?												^	נה.	
במוספין קודמין לזיכין קמיפלגי:												!	נה.	
מוספין קודמין לזיכין	רבי ישמעאל סבר:											!	◇	נה.
עבד להו למוספין בשש, וזיכין בשבע, ועביד ליה לתמיד בשבע ומחצה.												!	נה.	
זיכין קודמין למוספין	רבי עקיבא סבר:											!	◇	נה.
זיכין בחמש, ומוספין בשש, ועביד ליה לתמיד בשש ומחצה.												!	נה.	
מידי רבי עקיבא כסידורו בערב הפסח שחל להיות בערב שבת קתני? כסידורו בערב הפסח סתמא קתני.	מתקיף לה רבא:											!	נה.	
הכי קאמר:	אלא אמר רבא:											!	◇	נה.
כסידורו בחול דעלמא - כך סידורו בשבת בערב הפסח, דברי רבי ישמעאל.	[רבי ישמעאל]											!	◇	נה.
כסידורו בערב הפסח.	רבי עקיבא:											!	◇	נה.
ומתניתין דקתני בין בחול בין בשבת - רבי עקיבא היא.												!	◇	נה.
במאי קא מיפלגי												^	נה.	

disputants- חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה O	מימרא- statement ◊ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא- key:	

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
במכמר בשרא קמיפלגי:									!			
חיישין למכמר בשרא	רבי ישמעאל סבר:	◊	■	!					!			◊
לא חיישין למכמר בשרא.	רבי עקיבא סבר:	◊	■	!					!			◊
אי לא חיישין - ניעבדיה בשש ומחצה				ג					!			
מוספין קודמין לבזיכין.	קא סבר: [ר"ע]	!	■						!			◊
עביד להו למוספין בשש, ובזיכין בשבע, ועביד ליה לתמיד בשבע ומחצה.				■					!			
מידי כסידרו בחול כך סידרו בשבת בערב הפסח דברי רבי ישמעאל קתני? כך סידרו בשבת סתמא קתני.	מתקף לה רבה בר עולא:								ג			
הכי קתני:	אלא אמר רבה בר עולא:								◊	!		◊
כסידרו בחול דעלמא כך סידרו בשבת דעלמא, דברי רבי ישמעאל.	[רבי ישמעאל]								◊	■	!	◊
כסידרו בערב הפסח דעלמא, כך סידרו בשבת דעלמא.	רבי עקיבא:								◊	■	!	◊
ומתניתין דקתני בין בחול בין בשבת - דברי הכל היא.									!			◊
במאי קמיפלגי?									^	!		
בגורת נדבות ונדרים קמיפלגי.									!			
גורין שבת אטו חול	רבי ישמעאל סבר:	◊	■	!					!			◊
לא גורין.	רבי עקיבא סבר:	◊	■	!					!			◊
אי לא גורין - ניעבדיה בשש ומחצה									ג			
מוספין קודמין לבזיכין	קסבר: [ר"ע]	!							!			◊
מוספין בשש, ובזיכין בשבע, ועביד ליה לתמיד בשבע ומחצה.									■			
תמיד כל השנה כולה קרב כהלכתו, נשחט בשמונה ומחצה וקרב בתשע ומחצה. ובערב הפסח נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמונה ומחצה. חל להיות בשבת - כחל להיות בשני בשבת, דברי רבי ישמעאל.	מיתבין: [רבי ישמעאל]								◊	■	ג	◊
כסידרו בערב הפסח.	רבי עקיבא:								◊	■	ג	◊
בשלמא לאביי - ניהא, אלא לרבא קשיא									ג			
לא תימא כחל בשני בשבת אלא אימא כשני בשבת דעלמא.	אמר לך רבא:								!			◊
חל להיות בשבת - כסידרו כל השנה כולה, דברי רבי ישמעאל.	מיתבין: [רבי ישמעאל]								◊	■	ג	◊
כסידרו בערב הפסח דעלמא.	רבי עקיבא:								◊	■	ג	◊
בשלמא לרבא - ניהא, אלא לאביי קשיא									ג			
לא תימא כסידרו כל השנה אלא אימא כסידרו כל השנים כולן דברי רבי ישמעאל	אמר לך אביי: [רבי ישמעאל]								◊	■	!	◊
כסידרו ערב הפסח שחל להיות בערב שבת.	רבי עקיבא:								◊	■	!	◊
מנין שלא יא דבר קודם לתמיד של שחר - תלמוד לומר (ויקרא ו) וערך עליה העלה.	תנו רבנן:											■
מאי תלמודא?												^

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא
מימרא	רבא:												נה:
(ויקרא ו) העלה - עולה ראשונה.													נה:
ומנין שאין דבר קרב אחר תמיד של בין הערבים - תלמוד לומר (ויקרא ו) והקטיר עליה חלבי השלמים.													נה:
מאי תלמודא?													נה:
עליה שלמים, ולא על חבירתה שלמים.	אביי:												נה:
אימא שלמים הוא דלא נקריב, הא עולות נקריב	מתקיף לה רבא:												נה:
השלמים - עליה השלם כל הקרבנות כולן.	אלא אמר רבא:												נה:
תמיד קודם לפסח, פסח קודם לקטרת, קטרת קודמת לנרות. יאחר דבר שנאמר בו בערב ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו בערב אלא בין הערבים בלבד.	תנו רבנן:												נה:
אי הכי, קטרת ונרות נמי נקדמו לפסח יאחר דבר שנאמר בו בערב ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו אלא בין הערבים בלבד													נט:
שאני תם, דמיטע רחמנא אתו.													נט:
(שמות כז) מערב ועד בקר - תן לה מדתה שתהא דולקת מערב עד בוקר.	דתניא:												נט:
דבר אחר: אין לך עבודה שכשירה מערב עד בוקר אלא זו בלבד.													נט:
מאי טעמא?													נט:
אמר קרא (שמות כז) יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר - אותו מערב עד בוקר, ואין דבר אחר מערב עד בוקר.													נט:
ואיתקש קטרת לנרות.													נט:
ותניא כי קושיין:													נט:
תמיד קודם לקטרת, קטרת קודמת לנרות ונרות קודמות לפסח. יאחר דבר שנאמר בו בערב ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו אלא בין הערבים בלבד.	[תניא]												נט:
והא כתיב אתו													נט:
האי אתו מיבעי ליה למעוטי עבודה שבפנים, ומאי ניהו - קטרת. סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתוב (שמות ל) ובהעלת אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה, אימא נדליק נרות ברישא, והדר נקטיר קטורת - מיטע רחמנא אתו.													נט:
אלא בין הערבים יקטירנה למה לי?													נט:
הכי קאמר רחמנא: בעידן דמדלקת נרות תהא מקטרא קטרת.													נט:
אין לך דבר שקודם לתמיד של שחר אלא קטרת בלבד, שנאמר בה בבקר בבקר ויוקדם קטרת, דבר שנאמר בו בבקר בבקר דכתיב (שמות ל) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר, לדבר שלא נאמר בו אלא בקר אחד. ואין לך דבר שמתעכב אחר תמיד של בין הערבים אלא קטרת, ונרות, ופסח, ומחוסר כפורים בערב הפסח שטובל שנית ואוכל את פסחו לערב.	תנו רבנן: [ת"ק]												נט:
אף מחוסר כפורים בשאר ימות השנה, שטובל ואוכל בקדשים לערב.	רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:												נט:
בשלמא לתנא קמא: יבא עשה דפסח שיש בו כרת, וידחה עשה דהשלמה שאין בו כרת. אלא לרבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא, מאי אולמיה דהאי עשה מהאי עשה?													נט:
הכא בחטאת העוף עסקינן, שאין למזבח אלא דמה.	רבינא אמר רב חסדא:												נט:
אפילו תימא בחטאת בהמה, מעלה ומלינה בראשו של מזבח.	רב פפא												נט:
והאיכא אשם													נט:
בשלמא לרב פפא - היינו דמלין לה													נט:

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא לרב חסדא מאי איכא למימר?									ז			נט.
שקרב אשמו.	אמרי:								!			נט.
והאיכא עולה									ז			נט.
וכי תימא: עולה לא מעכבא									!			נט.
כשם שחטאתו ואשמו מעכבין אותו - כך עולתו מעכבתו	והתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:								ז			נט.
וכי תימא: בשקרבה עולתו									!			נט.
ומי קרבה עולתו קודם לחטאתו ראשון?									ז			נט.
(ויקרא ה) והקריב את אשר לחטאת ראשונה - מה תלמוד לומר? אם ללמד שתהא קודמת לעולה - הרי כבר נאמר (ויקרא ה) ואת השני יעשה עלה כמשפט. אלא: זה בנה אב לכל חטאות, שיהו קודמות לכל עולות הבאות עמה.	והתניא:								!			נט.
וקימא לן, דאפילו חטאת העוף קודמת לעולת בהמה									ז			נט.
שאני עולת מצורע, דרחמנא אמר (ויקרא יד) והעלה הכהן את העלה - שהעלה כבר.	רבא:								!			נט.
לדידך, דאמרת מעלה ומלינה בראשו של מזבח קיימין ועבדינן מילתא לכהנים דאתו בה לידי תקלה? דסברי דיומיה הוא, ואתו לאקטורי:	רב שמן בר אבא לרב פפא:								ז			נט.
כהנים זריזין הן.	אמר ליה: [רב פפא]								!			נט.
והא כמה דלא מתקטרי אמורין כהנים לא מצו אכלי בשר.	רב אשי לרב כהנא, ואמרי לה רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא:								ז			נט.
יכול יהו כהנים ראשין בחזה ושוק קודם הקטרת אמורין - תלמוד לומר (ויקרא ז) והקטיר הכהן את החלב המזבחה והדר (ויקרא ז) והיה החזה לאהרן ולבניו.	דתניא:								ז			נט.
וכמה דכהנים לא אכלי בשר בעלים לא מתכפרי									ז			נט.
(שמות כט) ואכלו אתם אשר כפר בהם - מלמד שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרין.	דתניא:								ז			נט.
כיון דלא אפשר - עשאום כמי שנטמאו או שאבדו.	אמר ליה: [רב כהנא/רב פפא]								!			נט.
יכול נטמאו אמורין, או שאבדו, לא יהו כהנים זכאין בחזה ושוק - תלמוד לומר (ויקרא ז) והיה החזה לאהרן ולבניו - מכל מקום.	דתניא:								!			נט.
כתיב (שמות כג) לא ילין חלב חגי עד בקר, עד בוקר הוא דלא ילין - הא כל הלילה כולה - ילין. וכתיב (ויקרא ו) והקטיר עליה חלבי השלמים - עליה השלם כל הקרבנות כולן	רב כהנא רמי:								ז			נט.
הוא מוטיב לה, והוא מפרק לה: כשנתותרו.	[רב כהנא]								!			נט.
כתיב (שמות לד) לא ילין לבקר זבח חג הפסח. לבקר הוא דלא ילין - הא כל הלילה ילין, והכתיב: (במדבר כח) עלת שבת בשבתו - ולא עולת חול בשבת, ולא עולת חול ביום טוב	רמי ליה רב ספרא לרב:								ז			נט.
כבר רמייה ניהליה רב אבא בר חייא לרבי אבהו, ושני ליה:	אמר ליה: [רב]								!			נט.
הכא בארבעה עשר שחל להיות בשבת עסקינן, דחלבי שבת קריבין ביום טוב.	[רבי אבהו]								!			נט.
משום דחלבי שבת קריבין ביום טוב, אנו ניקו ונימא ליה דהאי קרא בארבעה עשר שחל להיות בשבת הוא דכתיב?	אמר ליה: [רב ספרא]								ז			נט.
אמר ליה: שבקיה לקרא, דהוא דחיק ומוקים אנפשיה.	אמר ליה: [רב]								!			נט.
הפסח ששחטו שלא לשמו, וקבל והלך וזרק שלא לשמו, או לשמו ושלא לשמו, או שלא לשמו ולשמו - פסול.												נט.
כיצד לשמו ושלא לשמו? לשם פסח ולשם שלמים. שלא לשמו ולשמו - לשם שלמים ולשם פסח.												נט.
בעבודה אחת תנן או בשתי עבודות תנן? בעבודה אחת תנן, ורבי יוסי היא	בעי רב פפא:										ז	נט.

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
אף בגמר דבריו אדם נתפס.	דאמר: [רבי יוסי]												נט:
דאי רבי מאיר													נט:
תפוס לשון ראשון.	הא אמר: [רבי מאיר]												נט:
או דילמא בשתי עבודות תנו, ואפילו לרבי מאיר דאמר תפוס לשון ראשון - הני מילי בעבודה אחת, אבל בשתי עבודות - מודה דמיפסיל.													ט.
אהייא?	אמרי:												ט.
אי נימא אשלא לשמו ולשמו													ט.
בין בעבודה אחת בין בשתי עבודות, בין לרבי מאיר בין לרבי יוסי איפסיל ליה מקמייתא, דהא לרבי יוסי נמי אף בגמר דבריו אדם נתפס אית ליה.													ט.
אלא: אלשמו ושלא לשמו													ט.
מאי?													ט.
הפסח ששחטו שלא לשמו, וקבל והלך וזרק שלא לשמו.	תא שמע:												ט.
היכי דמי?													ט.
אי נימא כדקתני													ט.
למה לי עד דמחשב לכולהו? מקמייתא איפסיל ליה													ט.
אלא לאו הכי קתני: הפסח ששחטו שלא לשמו, אי נמי: שחטו לשמו, וקבל והלך וזרק שלא לשמו. אי נמי: שחטו וקבל והלך לשמו, וזרק שלא לשמו, דהויא לה שתי עבודות.													ט.
לשמו ושלא לשמו.	אימא סיפא:												ט.
היכי דמי?													ט.
אי נימא בשתי עבודות													ט.
היינו רישא.													ט.
אלא לאו - בעבודה אחת, ורבי יוסי היא, דאמר אף בגמר דבריו אדם נתפס.													ט.
לא, לעולם בשתי עבודות. ורישא דקאי בשחיטה וקא מחשב בשחיטה. אי נמי: קאי בזריקה וקא מחשב בזריקה. סיפא: דקאי בשחיטה וקחשיב בזריקה, דאמר: הריני שוחט את הפסח לשמו, לזרוק דמו שלא לשמו. וקא משמע לן דמחשבין מעבודה לעבודה, והיינו בעיא דרב פפא.													ט.
או שלא לשמו ולשמו - פסול.	תא שמע:												ט.
היכי דמי?													ט.
אי נימא בשתי עבודות													ט.
השתא לשמו ושלא לשמו אמרת פסול, שלא לשמו ולשמו מיבעיא?													ט.
אלא לאו בעבודה אחת													ט.
ומדסיפא בעבודה אחת - רישא נמי בעבודה אחת.													ט.
לא, לעולם בשתי עבודות. ובדין הוא דלא איצטרך ליה, ואידי דתנא לשמו ושלא לשמו - תנא נמי שלא לשמו ולשמו.													ט.
שחטו שלא לאוכליו ושלא למנויו, לערלים ולטמאין - פסול.	תא שמע:												ט.

statement-מימרא **■**
 challenge-קושיא **⚡**
 question-שאלה **^**
 answer-תירוץ **!**
 proof-ראיה **■**

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכא פשיטא בעבודה אחת										■	!	
ומדסיפא בעבודה אחת - רישא נמי בעבודה אחת.											!	
מידי איריא? הא - כדאיתא, והא כדאיתא: סיפא - בעבודה אחת, רישא - אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות.										⚡	◊	
לאוכליו ושלא לאוכליו - כשר.	תא שמע:									■	!	◊
היכי דמי?										^	!	
אי נימא בשתי עבודות, וטעמא - דחשיב בוריקה, דאין מחשבת אוכלין בוריקה. הא בעבודה אחת, כגון בשחיטה דמהניא ביה מחשבת אוכלין - פסול.										!	!	◊
והא קיימא לן מקצת אוכלין לא פסלא										⚡	!	◊
אלא לאו בעבודה אחת										!	!	◊
ומדסיפא בעבודה אחת - רישא נמי בעבודה אחת.											!	
מידי איריא? הא כדאיתא והא כדאיתא סיפא - בעבודה אחת, ורישא - או בעבודה אחת או בשתי עבודות.										⚡	◊	
פסח ששחטו בשאר ימות השנה לשמו ושלא לשמו, מהו? מי אחי שלא לשמו ומפיק ליה מידי לשמו, ומכשיר ליה, או לא?	איבעיא להו:										^	◊
הואיל ולשמו מכשירו בזמנו, ושלא לשמו מכשירו שלא בזמנו. מה לשמו המכשירו בזמנו - אין מוציא מידי שלא לשמו, אף שלא לשמו המכשירו שלא בזמנו - אין מוציא מידי לשמו, ופסול.	כי אתא רב דימי אמר: אמריתא לשמעטא קמיה דרבי ירמיה:										!	◊
לא, אם אמרת בשלא לשמו - שכן נוהג בכל הזבחים, תאמר בלשמו - שכן אינו נוהג בכל הזבחים אלא בפסח בלבד.	ואמר ליה: [רבי ירמיה]									⚡	◊	
מאי הוי עלה?											^	◊
פסח ששחטו בשאר ימות השנה לשמו ושלא לשמו - כשר, דהא סתמו לשמו קאי. ואפילו הכי, כי שחיט ליה שלא לשמו - כשר. אלמא: אתי שלא לשמו ומפיק ליה מידי לשמו. כי שחיט נמי לשמו ושלא לשמו - אתי שלא לשמו ומפיק ליה מידי לשמו.	רבא:										!	
דילמא שאני היכא דאמר מהיכא דלא אמר. דהא לאוכליו ושלא לאוכליו כשר. וכל היכא דשחיט ליה שלא לאוכליו לחודיה - פסול. ואמאי? הא סתמא לאוכליו קאי אלא: שאני היכא דאמר מהיכא דלא אמר. הכי נמי - שאני היכא דאמר מהיכא דלא אמר.	אמר ליה רב אדא בר אהבה לרבא:									⚡	◊	
מידי איריא? בשלמא התם - כמה דלא עקר ליה בשחיטה סתמיה ודאי לשמו קאי. אלא הכא - סתמיה לאוכליו קאי? דילמא מימשכי הני ואתי אחרני ומימני עלויה.	אמר ליה: [רבא]										!	◊
נמנין ומושכין את ידיהם ממנו עד שישחט.	דתנן:										■	!
פסח ששחטו בשאר ימות השנה בשינוי בעלים, מהו? שינוי בעלים כשינוי קודש דמי, ומכשיר ליה, או לא?	איבעיא להו:										^	◊
הואיל ושינוי קודש פסולו בזמנו, ושינוי בעלים פסולו בזמנו. מה שינוי קודש שפסולו בזמנו - מכשירו לאחר זמנו, אף שינוי בעלים שפסולו בזמנו - מכשירו לאחר זמנו.	רב פפא: אמריתא לשמעטא קמיה דרבא:										■	!
לא אם אמרת בשינוי קודש - שכן פסולו בגופו, וישנו בארבע עבודות, וישנו לאחר מיתה, וישנו בצבור כביחיד. תאמר בשינוי בעלים - דאין פסולו בגופו, ואינו בארבע עבודות, ואינו לאחר מיתה, ואינו בצבור כביחיד.	ואמר ליה: [רבא]									⚡	■	◊
ואף על גב דתרתיה לאו דוקא - תרתיה מיהא דוקא.										⚡	■	◊
[ואף על גב דתרתיה לאו דוקא]											■	
דמאי שניא שינוי בעלים דלא הוי פסולו בגופו - דפסולו מחשבה בעלמא היא, שינוי קודש נמי פסולו מחשבה בעלמא היא.										⚡	■	◊
ותו: הא דאמר שינוי בעלים אינו לאחר מיתה										⚡	■	◊
ולרב פנחס בריה דרב אמי										⚡	■	
יש שינוי בעלים לאחר מיתה	דאמר: [רב פנחס בריה דרב אמי]									⚡	■	◊

disputants-חולקים- statement-מימרא
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
 story מעשה- O
challenge-קושי- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מאי איכא למימר?		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
תרתי מיהת דוקא נינהו		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
פסח ששחטו בשאר ימות השנה בשינוי בעלים - נעשה כמו שאין לו בעלים בזמנו, ופסול.	אלא אמר רבא:	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
שחטו שלא לאוכליו, ושלא למנויו, לערלים ולטמאים - פסול. לאוכליו ושלא לאוכליו, למנויו ושלא למנויו, למולים ולערלים, לטמאים ולטהורים - כשר.		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
שחטו קודם חצות - פסול, משום שנאמר (שמות יב) בין הערבים.		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
שחטו קודם לתמיד - כשר, ובלבד שיהא אחר ממרס בדמו עד שיזרק התמיד. ואם נזרק - כשר.		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
כיצד שלא לאוכליו - לשום חולה או לשום זקן. כיצד שלא למנויו - נמנו עליו חבורה זו, ושחטו לשם חבורה אחרת.	תנו רבנן:	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מנהגי מילי?		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
(שמות יב) במכסת תלמוד שאין הפסח נשחט אלא למנויו. יכול שחטו שלא למנויו יהא כעובר על המצוה וכשר - תלמוד לומר במכסת תכסו, הכתוב שנה עליו לעכב.	דתנו רבנן: [ת"ק]	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
לשון סורסי הוא. כאדם שאומר לחבירו כוס לי טלה זה.	רבי:	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
אשכחן שלא למנויו, שלא לאוכליו מנא לן?		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
אמר קרא: (שמות יב) איש לפי אכלו תכסו איתקש אוכלין למנויו.		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
שחטו למולין על מנת שיתכפרו בו ערלים בזריקה. רב חסדא אמר: פסול	[רב חסדא]	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
כשר.	רבה:	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
פסול - יש מחשבת ערלים בזריקה.	רב חסדא:	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
כשר - אין מחשבת ערלים בזריקה.	רבה:	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מנא אמינא לה	רבה:	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
יכול יפסול בני חבורה הבאין עמו, ודין הוא: הואיל וערלה פוסלת, וטומאה פוסלת. מה טומאה - לא עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה, אף ערלה - לא עשה בה מקצת ערלה ככל ערלה. או כלך לדרך זו: הואיל וערלה פוסלת וזמן פוסל, מה זמן - עשה בה מקצת זמן ככל זמן, אף ערלה - עשה בה מקצת ערלה ככל ערלה. נראה למי דומה? דנין דבר שאינו נוהג בכל הובחים מדבר שאינו נוהג בכל הובחים, ואל יוכיח זמן - שנוהג בכל הובחים. או כלך לדרך זו: דנין דבר שלא הותר מכללו מדבר שלא הותר מכללו, ואל תוכיח טומאה שהותרה מכללה - תלמוד לומר (שמות יב) זאת.	דתניא:	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
מאי זאת?		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
אילימא דכולה ערלה פסלה, מקצתה לא פסלה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
האי מוכל ערל נפקא.		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
אלא לאו הכי קתני: תלמוד לומר וכל ערל - כולה ערלה פסלה, מקצתה לא פסלה.		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
וכי תימא הוא הדין לזריקה, דכולה ערלה מיהא פסלה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
תלמוד לומר זאת - בשחיטה הוא הוא דכולה ערלה מיהא פסלה, אבל זריקה - אפילו כולה ערלה נמי לא פסלה.		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
וכי תימא מאי קולא דזריקה?		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
דאין מחשבת אוכלין בזריקה.		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
ורב חסדא		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
 O מעשה- story

מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אדרבה, לאידך גיסא: תלמוד לומר וכל ערל - כולה ערלה פסלה, מקצתה לא פסלה. אבל זריקה - אפילו מקצתה נמי פסלה.	[רב חסדא]											◇	
וכי תימא: הוא הדין לזריקה, דעד דאיכא כולה ערלה לא פסלה										ג			
תלמוד לומר זאת. שחיטה הוא דמקצתה לא פסלה, אבל זריקה - אפילו מקצתה פסלה.												◇	
וכי תימא: ומאי חומריה דזריקה?										ג			
דלא מקבע פיגול אלא בזריקה.												◇	
ממאי דהאי וכל ערל כולה משמע? דילמא האי וכל ערל משמע כל דהו ערלה, כתב רחמנא זאת - דעד דאיכא כולה ערלה לא פסלה, לא שנא בשחיטה ולא שנא בזריקה	מתקוף לה רב אשי:											ג	
רב חסדא ורבה בהאי קרא קמפילגי: (ויקרא א) ונרצה לו לכפר עליו - עליו ולא על חבירו.	אלא אמר רב אשי:												◇
חבירו דומיא דדידה, מה הוא דבר כפרה - אף חבירו דבר כפרה, לאפוקי ערל דלאו בר כפרה הוא.	רבה סבר:												◇
האי ערל נמי, כיון דבר חיובא הוא - בר כפרה הוא, הואיל דאי בעי מתקן נפשיה.	רב חסדא סבר:												◇
ומי אית ליה לרב חסדא הואיל?												ג	
האופה מיום טוב לחול, רב חסדא אמר: לוקה	והא איתמר: [רב חסדא]												◇
אינו לוקה.	רבה:												◇
אינו לוקה, אמרינן: הואיל ואי מקלעי ליה אורחים חזי ליה - השתא נמי חזי ליה, ולא לקי.	רבה:												◇
לוקה, לא אמרינן הואיל.	רב חסדא:												◇
בשלמא דרבה אדרבה - לא קשיא הכא - מחוסר מעשה, התם - דלא מחוסר מעשה. אלא דרב חסדא אדרב חסדא קשיא													ג
כי לית ליה לרב חסדא הואיל - לקולא, לחומרא - אית ליה.	אמרי:												◇
הואיל וערלה פוסלת וטומאה פוסלת, מה טומאה לא עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה - אף ערלה לא עשה מקצת ערלה ככל ערלה.	מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא: קתני:												◇
האי טומאה היכי דמי?													ג
אילימא בטומאת גברי, ומאי לא עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה - דאי איכא ארבעה וחמשה גברי טמאין, וארבעה וחמשה גברי טהורין - לא פסלי להו טמאין לטהורין.													ג
גבי ערלה נמי, הא לא פסלי.													ג
למולין ולערלים - כשר.	דתנן:												ג
מאי שנא טומאה דפשיטא ליה, ומאי שנא ערלה דמספקא ליה?													ג
אלא בטומאת בשר. ומאי לא עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה - דאילו איטמי חד מאברים, האי דאיטמי - שרפינן ליה, ואידך - אכלינן ליה.													◇
במאי אוקימתא - בטומאת בשר													ג
דנין דבר שאינו נוהג בכל הזבחים מדבר שאינו נוהג בכל הזבחים, ואל יוכיח זמן שנוהג בכל הזבחים.	אימא סיפא:												◇
ומאי טומאה?													ג
אי נימא טומאת בשר													ג
אמאי אינו נוהג בכל הזבחים?													ג
אלא פשיטא בטומאת גברי. ומאי אינו נוהג בכל הזבחים - דאילו בכל הזבחים ערל וטמא משלחין קרבנותיהן, ואילו בפסח ערל וטמא אין משלחין פסחיהן.													◇

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story-מעשה O **answer-תירוץ!**
 ■ **proof-ראיה**

מקרא-**key:**

Talmud Navigator

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא												
רישא בטומאת בשר וסיפא בטומאת גברי?										ז	ו	סב.
אין, שם טומאה קא פריך.	אמר ליה: [רבינא]									!	ו	סב.
ואיבעית אימא: סיפא נמי בטומאת בשר, ומאי אינו נוהג בכל הזבחים - דאילו בכל הזבחים בין שנטמא חלב ובשר קיים, בין שנטמא בשר וחלב קיים - זורק את הדם. ואילו בפסח, נטמא חלב ובשר קיים - זורק את הדם, נטמא בשר וחלב קיים - אינו זורק את הדם.										!	ו	סב.
במאי אוקימתא - בטומאת בשר										ז		סב.
דנין דבר שלא הותר מכללו מדבר שלא הותר מכללו, ואל תוכיח טומאה שהרי הותרה מכללה.	אימא סיפא:									ז	ו	סב.
במאי?										ז	ו	סב.
אילימא בטומאת בשר										!	ז	סב.
היכא הותרה?										ז	ז	סב:
אלא פשיטא בטומאת גברי. והיכא הותרה מכללה - בציבור.										!	ז	סב:
רישא בטומאת בשר, סיפא בטומאת גברי?										ז	ו	סב:
אין, שם טומאה קפריך.	[רבינא]									!	ו	סב:
ואיבעית אימא: כולה בטומאת בשר, והיכא הותרה - בטומאת פסח.										!	ו	סב:
פסח הבא בטומאה נאכל בטומאה, שלא בא מתחילתו אלא לאכילה.	דתנן:									!	ז	סב:
[כי לית ליה לרב חסדא הואיל - לקולא, לחומרא - אית ליה.]	[אמרי:]									!	ו	סב:
הפסח שעברה שנתו ושחטו בזמנו לשמו, וכן השוחט אחרים לשם פסח בזמנו, רבי אליעזר פוסל	מתיב רב הונא בריה דרב יהושע: [תניא] רבי אליעזר									ז	ו	סב:
מכשיר.	רבי יהושע:									ז	ו	סב:
טעמא - בזמנו, הא שלא בזמנו - כשר. ואמאי? נימא: הואיל ובזמנו פוסל - שלא בזמנו נמי - פוסל										ז	ו	סב:
שאני התם, דאמר קרא (שמות יב) ואמרתם זבח פסח הוא - הוא בהוייתו, לא הוא לשום אחרים, ולא אחרים לשמו. בזמנו שהוא פסול לשום אחרים - אחרים פסולין לשמו. שלא בזמנו, שהוא כשר לשום אחרים - אחרים כשרים לשמו.	רב פפא:									!	ו	סב:
רבי שמלאי אתא לקמיה דרבי יוחנן, אמר ליה: ניתני לי מר ספר יוחסין. אמר ליה: מהיכן את? - אמר ליה: מלוד. - והיכן מותבך? - בנהרדעא. אמר ליה: אין נידונין לא ללודים ולא לנהרדעים, וכל שכן דאת מלוד ומותבך בנהרדעא. כפייה וארצי. אמר ליה: ניתנייה בשלשה ירחי. שקל קלא פתק ביה, אמר ליה: ומה ברוריה דביתוהו דרבי מאיר, ברתייה דרבי חנניה בן תרדיון, דתניא תלת מאה שמעתתא ביומא משלש מאה רבוותא - ואפילו הכי לא יצתה ידי חובתה בתלת שנין, ואת אמרת בתלתא ירחי?										ז	ו	סב:
רבי, מה בין לשמו ושלא לשמו, לאוכליו ושלא לאוכליו?	כי שקיל ואזיל, אמר ליה: [רבי שמלאי]									ז	ו	סב:
הואיל וצורבא מרבנן את, תא ואימא לך: לשמו ושלא לשמו - פסולו בגופו, לאוכליו ושלא לאוכליו - אין פסולו בגופו. לשמו ושלא לשמו - אי אפשר לברר איסורו, לאוכליו ושלא לאוכליו - אפשר לברר איסורו. לשמו ושלא לשמו - ישנו בארבע עבודות, לאוכליו ושלא לאוכליו - אינו בארבע עבודות. לשמו ושלא לשמו - ישנו בציבור כביחיד, לאוכליו ושלא לאוכליו - אינו בציבור כביחיד.	אמר ליה: [רבי יוחנן]									!	ו	סב:
פסולו בגופו ואי אפשר לברר איסורו - הדא מילתא היא. דמה טעם אמר פסולו בגופו - משום דאי אפשר לברר איסורו.	רב אשי:									ז	ו	סב:
מיום שנגזר ספר יוחסין תשש חתן של חכמים, וכהה מאור עיניהם.	רמי בר רב יודא אמר רב:									ז	ו	סב:
בין (דברי הימים א, ח) אצל (דברי הימים א, ט) לאצל טעינו ארבע מאה גמלי דדרשא.	מר זוטרא:									ז	ו	סב:
הקדים מולים לערלים - כשר, ערלים למולים - פסול.	תניא, אחרים:									ז	ו	סב:

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
מאי שנא מולין לערלים דכשר - דכולה ערלה בעינן, וליכא. ערלים למולין נמי, כולה ערלה בעינן וליכא																						סב:	
לימא קסברי אחרים: אינה לשחיטה אלא בסוף וכדרבא																							סג.
עדיין היא מחלוקת.	דאמר רבא:																						סו.
הילכך, הקדים מולין לערלים - מולין חיילי, ערלים לא חיילי. הקדים ערלים למולין - ערלים חיילי, מולין לא חיילי.																							סז.
לא, לעולם קסברי אחרים: ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף. והכא במאי עסקינן - כגון שגמר בלבו לתרווייהו, בין למולין בין לערלים, והוציא בפיו לערלים ולא הספיק לומר למולין עד שנגמרה שחיטה בערלים. ובהא פליגי	רבה:																						סח.
לא בעינן פיו ולבו שוים	דרבי מאיר סבר:																						סט.
בעינן פיו ולבו שוים.	רבנן סברי:																						ספ.
וקסבר רבי מאיר לא בעינן פיו ולבו שוין?																							סק.
המתכוין לומר תרומה, ואמר מעשר. מעשר ואמר תרומה. או: שאינו נכנס לבית זה, ואמר לזה. שאינו נהנה לזה ואמר לזה - לא אמר כלום, עד שיהו פיו ולבו שוין	ורמינהו:																						סל.
רישא דאמר סימן ראשון למולין, וסימן שני אף לערלים, דבסימן שני נמי פתיכי ביה מולין. סיפא דאמר: סימן ראשון לערלים, סימן שני למולים. דבסימן ראשון הא לא פתיכי ביה מולין.	אלא אמר אביי:																						סמ.
ורבי מאיר לטעמיה																							סנ.
מפגלין בחצי מתיר.	דאמר: [רבי מאיר]																						סס.
רבנן לטעמייהו																							סע.
אין מפגלין בחצי מתיר.	דאמר: [רבנן]																						ספ.
השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה.	[ת"ק]																						סז.
אף התמיד.	רבי יהודה:																						סה.
הפסח בארבעה עשר, לשמו - חייב, ושלא לשמו - פטור. ושאר כל הזבחים, בין לשמן ובין שלא לשמן - פטור. ובמועד, לשמו - פטור, שלא לשמו - חייב. ושאר כל הזבחים, בין לשמן בין שלא לשמן - חייב חוץ מן החטאת ששחטו שלא לשמה.	רבי שמעון:																						סו.
לעולם אינו חייב עד שיהא החמץ לשוחט או לזורק או לאחד מבני חבורה, ועד שיהא עמו בעזרה.	רבי שמעון בן לקיש:																						סז.
אף על פי שאין עמו בעזרה.	רבי יוחנן:																						סח.
במאי קמיפלגי?																							סט.
אילימא בעל בסמוך קמיפלגי																							ספ.
על - בסמוך	דרבי שמעון בן לקיש סבר:																						סק.
לא בעינן על בסמוך.	רבי יוחנן סבר:																						סל.
והא איפלגו בה חדא זימנא																							סמ.
השוחט תודה לפניו, ולחמה חוץ לחומה - לא קדש להם.	דתנן:																						סנ.
מאי חוץ לחומה?																							סס.
חוץ לחומת בית פאגי, אבל חוץ לחומת העזרה - קדיש, ולא בעינן על בסמוך.	רבי יוחנן:																						סז.
אפילו חוץ לחומת עזרה לא קדיש.	רבי שמעון בן לקיש:																						סה.

Talmud Navigator

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ?
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראיה ■

disputants-חולקים ◆
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 story-מעשה O

key-מקרא:

פסחים-תמיד נשחט	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלמא: בעינן על בסמוך.									ז			
אלא: בהתראת ספק קמיפלגי.									!			◇
בהא נמי הא פליגי בה חדא זימנא									ז			◇
שבועה שאוכל ככר זו היום ועבר היום ולא אכלה, רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש דאמרי תרוייהו: אינו לוקה.	דאיתמר: [רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש]								ז			◇
אינו לוקה - משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה, וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. אבל התראת ספק - שמה התראה.	רבי יוחנן:	◆	■	■	■				ז			◇
אינו לוקה משום דהוה ליה התראת ספק, והתראת ספק לא שמה התראה. אבל לאו שאין בו מעשה - לוקין עליו.	רבי שמעון בן לקיש:	◆	■	■	■				ז			◇
לעולם בעל בסמוך קא מיפלגי, וצריכא. דאי איפליגו לענין חמץ - הוה אמינא: בההוא הוא דקאמר רבי יוחנן דלא בעינן על בסמוך - משום דאיסור הוא, וכל היכא דאיתיה איתיה. אבל לענין מקדש לחם - לא קדיש אלא בפנים, אימא מודה ליה לרבי שמעון בן לקיש דבעינן על בסמוך. דאי איתיה גואי - קדיש, אי לא - לא קדיש. מידי דהוה אכלי שרת, צריכא. ואי אשמעינן לענין מקדש לחם - הוה אמינא: בהך קאמר רבי שמעון בן לקיש דבעינן על בסמוך - דאי איתיה גואי קדיש, אי לא - לא קדיש. אבל לענין חמץ - מודה ליה לרבי יוחנן דלא בעינן על בסמוך דאיסורא הוא, וכל היכא דאיתיה - איתיה, צריכא.	אמרי:								!			◇
אין לו לשוחט, ויש לו לאחד מבני חבורה מהו?	בעא מיניה רב אושעיא מרבי אמי:											◇
מי כתיב לא תשחט על חמצץ? (שמות לד) לא תשחט על חמץ כתיב,	אמר ליה: [רבי אמי]								!			
אי הכי - אפילו לאחד בסוף העולם נמי	אמר ליה: [רב אושעיא]								ז			
אמר קרא לא תשחט ולא ילין, לא תשחט על חמץ, הנך דקיימי עליה משום לא ילין.	אמר ליה: [רבי אמי]								!			◇
הילכך, כהן המקטיר את החלב - עובר בלא תעשה, הואיל וישנו בכלל הלנת אמורין.	רב פפא:								■			
השוחט את הפסח על החמץ - עובר בלא תעשה. אימתי - בזמן שהוא לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה. היה לאחד בסוף העולם - אין זקוק לו. ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המולק ואחד המזהב חייב. אבל המולק את העוף בארבעה עשר - אינו עובר בלא כלום.	תניא כוותיה דרב פפא:								■			◇
השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה	ורמיניה: [רבנן]	◆	■	■					ז			◇
אף התמיד.	רבי יהודה:	◆	■	■					ז			◇
לא אמרו אלא בפסח בלבד. אימתי - בזמן שיש לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה. היה לאחד בסוף העולם - אין זקוק לו. ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המולק ואחד המזהב חייב, אבל הקומץ את המנחה - אינו עובר בלא תעשה. המקטיר את האימורין - אינו עובר בלא תעשה.	אמרו לו:								■			◇
קשיא מליקה אמליקה. קשיא הקטרה אהקטרה									ז			
ולטעמיך תיקשי לך היא גופא, דקתני: לא אמרו אלא בפסח בלבד. והדר תני: אחד השוחט, ואחד הזורק, ואחד המולק ואחד המזהב									!			
אלא הא והא רבי שמעון, מליקה אמליקה לא קשיא - כאן בארבעה עשר כאן בחולו של מועד, ואידי ואידי רבי שמעון היא. הקטרה אהקטרה נמי לא קשיא - תנאי היא, דאיכא דמקיש הקטרה לשחיטה ואיכא מאן דלא מקיש.									!			◇